నీదే నా హృదయం

చక్కని చిన్నయింట్లో, చిన్న వంటగది మధ్యలో, అగ్నిగోళంలా కోపంతో మండిపడిపోతూ నిలచింది పార్వతి. అప్పుడే వర్షంలో తడుసుకుంటూ బయటనుంచి వచ్చిందేమో ముంగురులన్నీ ముఖాని కంటుకు పోయాయి. చీర తడిసి ముద్ద అయింది. కాలుతీసి కాలు పెట్ట వీలు లేనంతగా అతుక్కు పోయింది వంటికి. వక్కగది మధ్యలో వెచ్చదనం పడుతూ పాంటు జేబులో ఒకచెయ్యి, రెండో చేత్తో రెండు పుస్త కాలూ పట్టుకుని "ఔరా, ఎంతటి అల్పత్వం?" అన్నట్లు వున్నాయి చూపులూ, నోటి తీరూను. ఆ చేతిలో ఉన్న రెండు పుస్తకాలూ పార్వతి కష్టపడి బజారుకు వెళ్ళినప్పుడు కొని తెచ్చింది. వెళ్ళక, వెళ్ళక వెళ్ళినట్టే వర్షం ముంచుకు వచ్చింది. అప్పుడే కొన్న ఆ పుస్తకాలు తడవకుండా చూసే సరికి తాతలు దిగి వచ్చారు. ఇంకా బట్టలేనా మార్చుకో లేదు. ఇంతట్లోకే కొంపలంటు కొన్నట్టు ఆ పుస్తకాలూ, ఆ పోజూ. ఏం మగవాళ్ళు!

"అయితే ఏమిటీ? నే చదువుదామని నే కొనుక్కున్న పుస్తకాలు నీకు నచ్చలేదూ?" అంత తడిలోనూ వేడిగా

విసరింది మాటలు. "వెచ్చగా గువ్వ పిట్టలా తూర్చున్నావు చాలక. అట్టమీద బొమ్మలు చూసి కొన్నాననుకున్నావా? నువు చదవడానికి కాదుగా నే కొన్నది?" చీర కుచ్చెళ్ళు పిండుకుంటూ అరవాలన్న కుతూహలాన్ని కాస్తా గట్టిగా అణిచి పెట్టుకుంది. "ఛఛ! ఏం మగవాళ్ళు! ఏం సభ్యత! నేనేం చదివితే తన కెందుకు! ఏం ఏడిస్తే తన కెందుకు!" స్వాగతం పలుక్కుంది.

"అది కాదు పార్వతీ... నే చెప్పబోయినదీ."

"ఓస్, నువ్వేం చెప్పక్కరలేదు." తుఫానులా ఆ గది లోంచి తప్పించుకు పోదామని అడుగు వెయ్యబోయింది. తడి చీర నడవనియ్యలేదు. "నిన్నటికి నిన్ననూ అంతే. వెధవది. మూడు నయాపైసల స్టాంపులకోసం నానాగొడవ చేశావు. పెద్ద దొంగతనం చేసినట్టు ఆరాలు తీశావు. నే రాసిన ఉత్తరాలకి అంటించడానికి నీదగ్గర కొట్టేశావన్నావు."

"నువ్వెప్పుడూ అంటావుగా, స్టాంపులెప్పుడు తీసినా జ్ఞాపకం చెయ్యి, తిరిగి కొని పడేస్తాను. అవసరానికి ఉండవు. అందుకేగా నే జ్ఞాపకం చెయ్యబోయాను" చేతిలో పుస్తకాలు యిటూ అటూ తిప్పుతూ సగం స్వగతంగా అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

వెధవది—గరుకుగచ్చు అన్న సంగతి మరిచి. కాళ్ళకి జోళ్ళు లేవన్నది మరిచి కాలు నేలకి కొట్టింది కోపం ప్రదర్శించాలని పార్వతి. "అబ్బ" అనక తప్పలేదు. గోరుచుట్టుమీద రోకటిపోటు. ఈ దెబ్బ వస్తున్న కోపాన్ని రెచ్చకొట్టింది. "అదిగో, అదే వద్దన్నాను. 'ఎప్పుడూ అంటావు.

ఎప్పుడూ అంటావు' అంటూ వోయిదైపోతావు. ఎప్పుడూ. 'ఎప్పుడూ ఎప్పుడూ'లు దీనితోటే నాకు పిచ్చెత్తిపోతూంది. మొగుడూ పెళ్ళాలిలా అస్తమానూ ఎప్పుడూ అనుకోకుండా ఉంటే తక్కువ విడాకులుంటాయట" వ్యంగ్యం ధ్వనించింది. షాక్ కొట్టినట్టు రెండడుగులు ముందరికి వచ్చాడు కృష్ణమూర్తి. అది గమనించనట్టే నిలబడింది పార్వతి.

"అవును—మనకి పెళ్ళయి ఎనిమిదేళ్ళయింది. అయినా నే చేసిన ప్రతిపని నువ్వు విమర్శించడం, దెప్పడం మాన లేదు, ఎప్పుడూ నన్నర్థం చేసుకోలేదు." "ఎప్పుడూ నా?" సన్నగా నవ్వబోయాడు కృష్ణమూర్తి.

"ఏదో నవ్వేసి,నవ్వించేసి యిదంతా హాస్యానికి అనేయకు కృష్ణా... దేన్నీ పట్టించుకోకుండా వూరుకుంటున్నాను యింత కాలం. కాని యిక లాభంలేదు నేను బేరీజు వేసుకోవాలి." గోడనున్న అద్దంలో తన ముఖం చూచుకుంది పార్వతి. వర్షంలో తడవటంవల్ల కోపంచేత బుగ్గలు కందాయి. కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. జుట్టు తడిసి అంటుకుపోయింది నుదుటిమీద. గడ్డం పైకెత్తి పెదవులు బిగించింది పార్వతి.

"వెళ్ళి చిన్న పిల్లల నిలా, కీలుబొమ్మల్లా ఆడించు. టోకరా కొట్టించు, నమ్మించు. నన్నుకాదు. - దయచేసి హాల్లోకి వెళ్ళిపో" అంటూ బాత్‌రాములోకి దారి తీసింది. తడిసిన చీరతో కష్టపడి నడుస్తూంటే వెనుక నుంచి చూడ్డాని కెంతో అందంగా కన్పించింది కృష్ణమూర్తి కళ్ళకి. మామూలు మూడ్సులో వుంటే అమాంతంగ వెళ్ళి కౌగలించుకునేవాడు. విసుక్కోకుండా, తోసేయకుండా తనూ కౌగలించుకుని అతని

తలని గుండెలకు అదుముకొనేదే పార్వతి. కాని కాలం కలిసి రాలేదు. అందుకు చింతిస్తూ హాల్లోకి వెళ్ళిపోయాడు కృష్ణ మూర్తి.

మర్నాడు పనిలోంచి యింటికి చాలా హుషారుగా వచ్చాడు కృష్ణమూర్తి. ఇంటి కొచ్చి పడ్డం ఎంతో సంతోష కరమైన సంగతో పార్వతికి తెలియాలని అతని కుతూహలం. ఈ యిల్లూ వాకిలీ—పెళ్లాం పిల్లలూ, ఎంత గర్వింపతగ్గ సంపాదన! అని ఛాతీ విరుచుకున్నాడు- జేబులోంచి మల్లె పువ్వుల పొట్లాం అతిజాగ్రత్తగా తీసి చేత్తో పట్టుకున్నాడు. అదో అమూల్యమైన వస్తువుగా అతిభద్రంగా పట్టుకుని వంటింటి గుమ్మంలోకి వెళ్ళాడు. అప్పుడే చీరచెంగుతో చేతులు తుడుచుకుంటూ యిటు తిరిగింది పార్వతి.

"ఇదిగో శాంతి చిహ్నం. పుస్తకాలపట్ల మోటుగా ప్రవర్తించాను. ఏం అనుకోకు పార్వతీ." అంటూ చేయి జాచాడు. ఇక లాభంలేదు. అన్నట్టు నవ్వుతూ "చాలా థాంక్స్. యివికొని తెచ్చి పెట్టావు మరిచిపోకుండా..." యింకా ఏదో అనబోయింది. మధ్యలోనే "అలా అంటా వేమిటి? నీ కివి రోజూ యివ్వాలి. ప్రతిరోజూ నీ కిక విరాదట పువ్వులు తెస్తాను. వద్దనవుకదూ" అంటూ ముందుకువంగి కళ్ళు మూసుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. స్పర్థలన్నీ మరిచి ఓ ముద్దు పెట్టక పోతుందా అని. బహు నేర్పుగా ముందుకు వచ్చిన ముఖాన్ని తప్పించుకుంటూ పక్కకి వెళ్ళి పువ్వుల పొట్లాన్ని పోపుల డబ్బామీద పెట్టింది పార్వతి. జాపిన చేతు ల్లోకి ఎవరూ చిక్కక బోర్లపడ్డంత అవమానం అనిపించింది కృష్ణమూర్తికి.

"ఏం పార్వతి! ఏమైంది - అలా వున్నావ్?" అన్నాడు తేరుకుంటూ.

"ఏం లేదే" ఎంతో తేలికగా అనేసింది. "ఏదైనా వుండాలను కున్నావా?" అంటూ పొయ్యిమీద గిన్నెను దింపి యింకో గిన్నెను ఎక్కించే పనిలో నిమగ్నమయిపోయి యిటు చూడనేలేదు. స్టౌ వెలుగు గమ్మత్తుగా ఆమె బుగ్గల మీదా, జుట్టు మీదా పడుతోంది. ఆ చీకటి వెలుగులతో పార్వతి చాలా అందంగా కన్పించింది కృష్ణమూర్తి కళ్ళకి. 'కాని ఏం లాభం' అనుకుని నిట్టూర్చాడు. "అంతా రడీ అంటే పెందరాడే భోజనాలు చేసేద్దాం. కొంచెం కాగితా లున్నాయి చూసుకోవాలి."

"ఓ దానికేం వుంది, తినేస్తే సరి." అనేసి వూరుకుంది పార్వతి. ఈ రోజు అన్ని రోజుల్లాగా కాదు. ఏదో వుంది అనుకుని మాట్లాడక వూరుకున్నాడు. 'ఈ ఆడవారి మనస్సులలో జరిగే విషయాల నెలాగ గుర్తించడమో ప్రయత్నించాలి. అనలవి ఎలా పని చేస్తాయో? ఆ బుర్రలో ఏం పెడతాడో కదా భగవంతుడు' అనుకున్నాడు. "పాపం ఆ తప్పు ఆ బుర్రదే! తెగ పని చేసేసి అలసిపోయింది వెర్రిపిల్ల" అను కుని జాలిపడ్డాడు. అంత నిశ్శబ్దంతో భోజనాలెప్పుడూ జరగ లేదు. వాతావరణం గంభీరంగా వుంది. ఎందుకొచ్చిన గొడవ? ఇదెలాగో తేలక పోతుందా - అని వెళ్ళి హాల్లో కూర్చున్నాడు.

పార్వతి పని ముగించుకుని హాల్లోకి వచ్చింది. ఓపత్రిక పట్టుకుని కూర్చుంది. నిశ్చింతగా కాగితాలు చూసుకుందామను

కున్న కృష్ణమూర్తికి మనసే సాగడం లేదు. కాగితాలు పక్కకి నెట్టి పార్వతి కుర్చీ దగ్గిర కూర్చున్నాడు. ఎలా ప్రారంభించాలో తెలియడం లేదు. కాని ఈ స్తబ్ధత మటుకు భరించలేదు. "మల్లెపూలు తెచ్చి మళ్ళీ అంతా మామూలు అవాలని నా మనస్సు చెప్పాను కదూ పార్వతీ? ఎందుకింత కోపం? నీ పుస్తకాలను విమర్శించాను. నిజంగా సారీ చెప్పాను కదా. ఆ స్టాంపుల సంగతి కూడా మరిచిపోదామన్నాను - అయినా కూడా అంతా సవ్యంగా లేదు. నా మెడ చుట్టూ నీ చేతులు వేసి కౌగిలించుకుంటే గొడవే లేదుగా! కాని నువ్వలా చేయ లేదేం పార్వతీ?"

ఎంత జాలిగా, దారితప్పిన మేకపిల్లలా వున్నాడు! మనస్సు వెన్నలా కరిగి పోయింది పార్వతికి. అమాంతం అతన్ని గుండెల కదుము కోవాలన్న కోరిక మెరుపులా పెరి గింది. కాని తమాయించింది. పౌరుషపడింది. పార్వతి సన్నగా నవ్వింది. "మల్లెలకి థాంక్స్ చెప్పానుగా. నీ సుకుమార మైన ఫీలింగ్సుకి ఎప్పుడూ విలువ యిచ్చాను. కాని, నా ఫీలింగ్సు యీ మల్లెలతో, చీరలతో, నగలతో కొనుక్కో వాలని చూడడం అత్యాశ కదూ?" అడిగింది...

"అలా అనకు ప్రియా! చిన్న చిన్న బహుమతులతో స్త్రీలు ప్రసన్నులవుతారంటాయి అన్ని పుస్తకాలూ."

"నాకు నీ బహుమతు లక్కర లేదు. నా వ్యక్తిత్వం గుర్తించడం కావాలి" మహా రాణిలా లేచి నిలబడింది పార్వతి.

కృష్ణమూర్తి ముఖం తేలేశాడు. అంత సింపుల్ బాంబు

విసిరిందేమిటి అనుకున్నాడు. కన్నార్పకుండా చూస్తున్నాడు.. అంతేకాదు శక్తులు కూడదీసుకుని "నీకు ఏమిటీ కావా లన్నావు?" అని ప్రశ్నించాడు కూడా.

"నావ్యక్తిత్వం. దాన్ని నిలువుకొనేందు కిప్పుడేనా ప్రయత్నించాలి నేను. ఈ తరుణం కూడా చేయిజారిపోతే యిక అది శాశ్వతంగా పోగొట్టుకుంటాను. నిన్నరాత్రి నే కొన్న పుస్తకాలను విమర్శించావు. ముష్టి స్టాంపులకోసం బేరం సాగించావు ..వాటి గురించీ, నిన్ను గురించి కూడా ఆలోచిస్తున్నను కృష్ణా. పాపం, గోవులాంటి వాడివిగా."

"నిన్ను హృదయంలో పెట్టి పూజించే వ్యక్తి నీ దృష్టికి అనడంలేదా పార్వతీ!" ఎంతో యిదిగా అడిగాడు.

"నా అలోచనల కలాంటి రూపం తటస్థ పడలేదు... నన్ను చిన్నచూపు చూసే నా చిన్నతనం గోచరించింది. నిన్ను సంతోష పెట్టాలని ఏం చేసినా దాన్ని వ్యంగ్యంగా తప్పు యింకోలా చూడలేని నా దృష్టి దోషం నన్ను క్రుంగ తీస్తూంది ..నీకు నీ ఆలోచనేతప్ప ఎదుటివారి గొడవే అక్కరలేదు. నన్నూ, నా ఉనికినీ యు అర్ టేకింగ్ ఫర్ గ్రాంటెడ్. తెలుసా? ఆ మాట తెలుగులో ఎలాగ చెప్ప డం?" ఆగింది పార్వతి.

అంతమాట పడిపోయిన పరిస్థితిలోనూ నవ్వువచ్చింది కృష్ణమూర్తికి. "పట్టి పెళ్లాంగా...కుర్చీ బల్లల్లాగా, రోజూ భోజనంలాగ, అలవాటు పడిపోయానంటావ్, అంతేనా?"

"అహా? అక్షరాలా?"

"పార్వతీ! అది నిజం కాదు. కాదనీ నీక్కూ తెలు

సును" ఆవేశంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోయాడు కృష్ణ మూర్తి. ఈ విషయ పరిస్థితిని ఎలాగైనా తేలికగా కొట్టి పారేయాలని అనుకున్నాడు. "చిన్నగా, సన్నగా వేళాకోళం చేస్తాను...అంతేగాని, లోకువ ఎలా చేస్తాను నిన్ను? చెప్పు పార్వతీ?"

"అది జోకు కాదు, హేళన, వ్యంగ్యం," చాలా సాఫీగా చెప్పింది పార్వతి. "అలాంటప్పుడు నే నేం ఆలో చిస్తానో కూడా నీకు తెలుసు. అయినా జోకు ఎంజాయి చేయడాని కిద్దరు కావాలి కదూ?" రెండడుగులు వేసి గోడ నున్న అద్దం ముందు నిలచింది పార్వతి. సన్నగా పొడుగ్గా వున్న కుడిచేతి చిటికెన వేలుతో కనుపాస సరిచేసుకుంది. హఠాత్తుగా కృష్ణమూర్తి వేపు తిరిగి దగ్గరగా వచ్చింది. "నువ్వ స్తమానూ అంటూవుంటావు. నాచిన్న చిన్న అర్థం లేని భయాలతో, కోపాలతో కలిసి బ్రతకడం కష్టమని. కాని పాపం, నువ్వు మటుకు దేవుని వంకలేని సృష్టివా? నాకూ అనిపిస్తూంది—అసలు నీలాంటి వాడితో జీవితం పంచు కునే శక్తి నాకెలా వచ్చిందా అని."

"పార్వతీ! అలా అనకు" గట్టిగానే అరిచాడు కృష్ణ మూర్తి.

అయితే పార్వతికి అక్కడితో వూరుకోవడం యిష్టం లేదు, ఇంత బాగా తను చెప్పదలచుకొన్నది చెప్పే అవ కాశం మళ్లీ రాకపోవచ్చు. కృష్ణమూర్తికి చచ్చేకోపం పెంచుతుంది. చూపుడు వేలును కబడ్దారు అన్నట్టు పట్టి "ఏదోరోజు పొద్దుట నీ పక్కలో కనబడను. ఉదయం పేపర్లో

చూస్తావు ఓ పిచ్చిదేవత్తో చెరువులోనో నూతిలోనో పడిం దని, తెలిసిందా?" అంటూ గంభీరంగా పడగ్గదికేసి నడి చింది. గుమ్మంలో ఆగి వెనక్కి తిరిగి "అదెవరో నీకు సుల భంగానే గుర్తు తెలుస్తుందిలే!" అంటూ లోపలికి వెళ్ళి పోయింది. ఈ పిడుగుపాటుతో జేరబడిపోయాడు కృష్ణ మూర్తి. పడకగదిలో లైటికిడి సన్నబడిందాకా అలాగే కూర్చుని ఆలోచించాడు. అంతుచిక్కలేదు. నల్లని వుంగరాల జుట్టు రెండు చేతులా పీక్కున్నాడు. నిస్పృహాలోనే లేచి గడియారానికి కీ యిచ్చాడు. "నే పొరపడ్డాను. ఆ చిన్ని బుర్రలో పుట్టలేదు యీ క్రోధకారణాలు. నే నేదైనా తప్పు చేశానేమో" అంటూ యింకోదారిన ఆలోచన సాగించాడు.. అలాగే నిద్రపోయాడు కృష్ణమూర్తి!

తెల్లవారి ఏం జరగనట్టే లేచింది పార్వతి. చక్కగా కాఫీ, టిఫినూ అందించింది. ఆఫీసు బట్టలు తీసి పెట్టింది. వెళ్ళబోయే ముందు రెండోసారి కాఫీ అందిస్తూంటే యిక వుండలేక పోయాడు కృష్ణమూర్తి. "నువ్వెంత అందంగా వున్నా వీ పూట. నన్ను కొంచెం ప్రేమిస్తావా పార్వతీ?" జాలిగా అడిగాడు.

దీనంగా వున్న అతని ముఖం పరిశీలించి చూసింది పార్వతి. "రాత్రి నాకో భయంకరమైన కల వచ్చింది. దానిలో నువ్వున్నావు. కసాయివాడి కత్తి చేత్తో పట్టుకుని నన్ను తరు ముకు వస్తున్నావు. అప్పుడూ యిలా సన్నగా నవ్వుతూ జాలిగానే వుంది సుమా నీ ముఖం."

ఇక ఆ తరవాత ఆఫీసులో పనెలా సాగుతుంది?

స.వి. గ్రంథాలయం
ప్రవేశ సంఖ్య 27995
తేది

ఎలాగో కాలం గడిపాడు కృష్ణమూర్తి. మనసు మనసులో లేదు. "అంతా పార్వతిదే తప్పు, అయినా యిదేం అడవాళ్ళు. వేళాకోళం చేస్తే వుడుక్కుంటారు. సీరియస్‌గా మాట్లాడితే కోపగించుకుంటారు" ఇంటికి వస్తూ పేపర్లో పజిల్ పూర్తిచేశాడు. అర్థంకానిది—అంటే 'ఆడదీ పార్వతీ' అని కసికొద్దీ నొక్కి రాశాడు కూడా.

ఇంట్లో అడుగు పెట్టగానే తన కళ్ళపడ్డ దృశ్యాన్ని తనే నమ్మలేక పోయాడు. గాలిలో కదలాడుతున్న మేఘం లాగా నిలచి సన్నగా మెరుపులా చిరునవ్వు నవ్వుతూంది పార్వతి. "త్వరగా బట్టలు మార్చుకురా. మిరపకాయ బజ్జీలు చేశాను" అంటూ వంటింటిలోకి నడిచింది. ఆమె వెనకనే వంటింట్లోకి వస్తూ "ఏమిటోయ్ కథ అడ్డం తిరిగిందా?... ఈ విందంతా దేనికి?" అడక్కూడదనుకుంటూనే అడిగాడు.

"రామ రామ! విందా? నీకు నిండైన భోజనం, సదుపాయాలు సమకూర్చకపోతే నా విధి నిర్వర్తించనట్టు. ఈ విషయాలలో లోటు రానివ్వడం యింటి యజమానిగా నీ వ్యక్తిత్వాన్ని కించపరచడం కదూ?" నవ్వింది పార్వతి.

"ఓ... వ్యక్తిత్వం స్టేటస్, బాష్" మూలిగాడు కృష్ణమూర్తి.

"మధ్యాహ్నం మహిళామండలిలో ఒక టాక్ విన్నాను. చాలా బాగుంది. ఇంట్లో స్త్రీ స్థానం, మొత్తం మీద ప్రపంచ విషయాలన్నిటిలోనూ స్త్రీల ప్రతిపత్తిని గురించి - గమ్మత్తుగా వుంది సుమా" మాట్లాడేధోరణిలో

సాగించింది పార్వతి. "ఓహ్" నిట్టూర్చాడు కృష్ణమూర్తి. "అవన్నీ చాలా ప్రమాదమైన విషయాలే. వినీ విననట్టు వినాలి వాటిని, ఒంట పట్టించుకోకూడదు." అన్నాడు.

"నాకు చాలా నచ్చింది."

"ఆ కార్యక్రమం మొత్తంమీద మగాడి గొంతుక వినిపించిందా?"

"లేదు" ముక్తసరిగా సమాధానం చెప్పింది.

"చూశావా మరి నే చెప్పలే. అంతా ఆడ గోల."

"అదిగో అదే వద్దన్నాను. నువ్వు ఒక్కముక్క వినలేదు. విలువనంతా స్టఫ్ అంటూ వూది పారేస్తున్నావు."

కృష్ణమూర్తి వాతావరణం మార్పు గ్రహించాడు. తను తప్పుధోరణి తొక్కాననీ గ్రహించాడు. "సారీ పార్వతీ, అలా నే అనడం తప్పుసుకో."

"నువ్వు తప్పు ఒప్పుకోవడం సంతోషంగావుంది కృష్ణా. పెరటి తలుపులు జేరవేసి వస్తాను. కొంచెం డిస్కస్ చేద్దాం" అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది. వెడుతూ "నేను చాలా సీరియస్‌గా చెప్తున్నాను. వ్యక్తిత్వం కావాలని అనుకోవడంలో తప్పు లేదుగా, దానికోసం కావలిస్తే దీర్ఘకాలం పోరాటం సాగిస్తాను కూడా."

"తన వ్యక్తిత్వం దిగజారుతూందని తోచినప్పుడు మగవాడేం చేస్తాడు - శుభ్రంగా క్రాపు చేయించుకుంటాడు. మంచి సూట్లు కడతాడు. అద్దంలా మెరిసేలాంటి బూట్లు తొడుగుతాడు, కొత్త ప్రేము వేస్తాడు కళ్ళజోడుకి..."

పల్చటి నీలంచీరలో దూది పింజెల్లాంటి మేఘసము దాయంలా వుంది పార్వతి. చక్కగా తలంటిన జుట్టు గమ్మత్తుగా మెరుస్తూంది. కోపంతో బిగిసిన నుదుటిమీద ఆడుకుంటున్నాయి ముంగురులు. పెద్ద కళ్లు కాటుకతో యింకా అందంగా కనిపిస్తున్నాయి, నిండైన పెదవులు ఎదుటివాడి నిగ్రహాన్ని పరీక్షకు పెడుతున్నాయి. వీటి ఫలితం కలిసి బ్రహ్మాండంగావుంది. స్త్రీ తన అయుధాలన్నీ సమీకరించి యుద్ధరంగానికి సంసిద్ధురాలైనట్టు - ఈ ఆకర్షణలన్నీ - కృష్ణమూర్తిని భయపెట్టాయి. "ఇంత అందమైనదా తన భార్య" అని తొలిసారిగా చూచుకున్నాడు. తిరిగి వచ్చిన పార్వతి అలవోకగా గడపకానుకుని నిలబడింది. రెండంగల్లో ఆమె ముందు వాలాడు కృష్ణమూర్తి. "ఓయ్. ఈ దీనుణ్నిలా కాలిస్తే ఎలాగ చెప్పు...ఎంత కావున్నావ్" అంటూ అమె చేతులు తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు.

"చాలా సంతోషం. సరేగాని ఆ టాక్ విన్నాక కొన్ని సూచనలు నోట్ చేశాను...వింటావా? ఒకటి: ప్రోత్సహం. అంతేకాని నిర్ణయం చేయకూడదు. రెండు: ఇద్దరూ కలిసి నిర్ణయాలుచేయాలి. మూడు: ఊహలుఊహలతో బాధ్యత నెట్టివేయకూడదు. నాల్గు: నా తెలివి తేటలు గుర్తించాలి. ఐదు: సమానత్వంగాని, బానిసత్వంకాదు. నన్ను తక్కువగా చూడకూడదు. వింటున్నావా?" అన్నీ విన్నాక మూర్ఛవచ్చినంత పనైంది కృష్ణమూర్తికి. పార్వతి ఇంత తీక్షణంగా వాటిని గురించి సతమతమై పోతూందని

తెలుసుకోలేదు. సరికదా వూహించను కూడా లేదు.
"అయితే వాటి విషయంలో ఏం చెయ్యమంటావు ?"
అడిగాడు,

"ఆలోచించ మంటున్నాను. నువ్వు బహు దుర్మార్గంగా వున్నావని కాదు నా వుద్దేశం. మనం హాయిగా లేమనీ కాదు... కానీ యిలాంటి విషయాలు తేల్చుకొనే సమయం ప్రతి దంపతులకి ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వస్తుంది - అప్పుడే ఆ పెళ్ళి నిలిచేది."

"ఇదంతా వింటూంటే, నేనేదో భూత ప్రేతాదుల వాతపడ్డట్లా తోస్తుంది నాకు" నిరాశతో నిండిన గొంతుతో అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"నీ తల ఖద్దలు కొట్టినట్లు అలా నీరస పడిపోతావేం? అనలలా అనుకోనక్కరలేదు. నా ఉద్దేశం నీకు తెలుసు. నేనిలా ప్రవర్తించడం కొత్తగా వుంది నీకు—అలవాటు లేక మగాళ్ళేందు కిలాంటి విషయాలనలు చర్చకే రానివ్వరో యిప్పుడే అర్థం అవుతూంది నాకు."

"అది కాదు పార్వతీ, నేను..." అతని వాక్యం మధ్యలోనే కత్తిరించింది పార్వతి.

"నే నింకా మాట్లాడ్డం పూర్తి కాలేదోయ్ బావా. అలా కల్లుతాగిన కోతిలా గెంతుతావెందుకు ? నా మాటలు వినడం, వాటికి సరిగా బదులు చెప్పటం అలవాటు చేసుకో, యిలా తప్పించుకునే కంటే" అంది.

అటూ యిటూ తిరుగుతున్న వాడల్లా నిలబడ్డాడు

కృష్ణమూర్తి. "అబ్బబ్బా! పార్వతీ, నువ్విలా వుంటే నాకేం బాగా లేదు. నువ్విలా ఏమీ తెలియని దానిలాగా, శుద్ధ ఆడదాని లాగ వుంటేనే బాగుంటుంది."

"నే కొనుక్కొన్న పుస్తకాలూ, నే తీసుకున్న స్టాంపులూ యీ సంఘటనలకు ముందరనా నీ ఉద్దేశ్యం?" రెచ్చగొట్టింది పార్వతి... "నీ ప్రతి మాటా చట్టంగా గుర్తించి నప్పుడా?"

"ప్లీజ్, నన్నొకసారి కౌగలించుకోనీ! అన్నీ మరచి పోదాం - రా పార్వతీ అంటూ రెండు చేతుల్లోకి పార్వతిని తీసుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"అది న్యాయం కాదు కృష్ణా; నేను నీతో వాదిస్తున్నప్పుడు కౌగలించు కోవడం న్యాయం కాదు."

మాటలకి తడుముకుంటూ "నాలో బలహీనతని ఆధారంగా చేసుకుని లోకువ చేస్తున్నావన్నమాట" అంది.

"సరే, నువ్వే గెలిచావు. రా పోయి పడుకుందాం" చేయి పట్టుకుని పడక గదివైపు దారి తీశాడు.

పార్వతి ముఖం గమ్మత్తుగా వుంది. ఏదో తెలియని బాధ అవరించిం దామె కళ్ళల్లో.

"చూడు కృష్ణా! నే నడిగిందేం ఎక్కువ కాదే... నామీదేదో హక్కున్నట్లు కాకుండా నన్నెందుకు కొంచెం ప్రేమించి, కొంచెం లాలించి గెలుచుకో కూడదు? నా వ్యక్తిత్వానికి తగిన గౌరవం ఎందుకు ఇవ్వకూడదు?" జాలిగా ధ్వనించాయి పార్వతి మాటలు.

"అది చాలా సులభం పార్వతీ. ఇప్పుడే మొదలు పెడతాను. అలస్యం అమృతం విషం అన్నాడుగా!" నవ్వుతూ నడుంచుట్టూ చేయి వేశాడు కృష్ణమూర్తి.

"నువ్వన్నీ తేలిగ్గా తీసుకుంటావు. అక్కడే నా కొస్తుంది." ఇక మాట్లాడనియ్యకుండా తనకౌగిట బిగించాడు కృష్ణమూర్తి. "నువ్వు దీన్ని అలా తేలికగా కొట్టిపారేస్తున్నావుగా. నీకేం తెలుసు నా బాధ" ఎంతో నేర్పుతో, కాంక్షతో ముద్దు పెట్టుకున్నాడు పార్వతి ఎర్రని పెదవులని.

"ఓ, నువ్వంటే నాకెంత ప్రేమ. నువ్వు వట్టి జంతువ్వి కృష్ణా" సంతోషంలో తేలిపోతూ అంది పార్వతి.

"నువ్వేం తక్కువదానివా. కాంక్షలన్నీ దాచుకొని కొనసరించుకుంటావ్. ఆవేశం తెప్పిస్తావు."

ఓ క్షణం మాట్లాడలేదు పార్వతి. కృష్ణమూర్తి జుట్టులో వేళ్ళు పోనిచ్చి నిమురుతూ "అయితే మరి నా స్టేటస్ సంగతి?" గోముగా అడిగింది.

చూపుడు వేలుతో ముక్కు నొక్కేస్తూ అన్నాడు కృష్ణమూర్తి. "నువ్వే గెలిచావు పార్వతీ. నేను కొత్తగా ప్రేమ పాఠాలు నేరుస్తాను. స్నేహం, ప్రేమ, పెళ్ళి మొదలైన వాటిమీద పుస్తకాలు తెప్పించు. ఏం పార్వతీ! ఈ మొద్దబ్బాయిని కొంచెం చదివించుకో, మాఇద్దరికీ పని లేనప్పుడు రాజకీయాలు చర్చించుకుందాం. ఏమంటావ్?"

అతని కౌగిట సర్దుకుంది పార్వతి. "ఛీ! ఛీ! నిజంగా మొద్దబ్బాయివే, కొంచెం కూడా రొమాంటిక్‌గా వుండలేవు. వెధవ రాజకీయాలు. వాటి గొడవెందుకు?"

ఆమె విదలిస్తూన్న తలను తన రెండు చేతులా పట్టుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. నుదుటిమీద - ముక్కు చివర తేలికగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. తలంటుకున్న జుట్టు చిందర వందరగా పడి కిత కితలు పెడుతూంది.

"అయితే, పార్వతి తిరిగి వచ్చేసినట్టేనా?" అడిగాడు.

"ఛీ, పిచ్చి! ఎక్కడికెళ్ళిందేమిటి?"

కాఫీ గ్లాసుతో ప్రత్యక్షమైన పార్వతిని ఒకచేత్తో దగ్గరగా తీసుకుంటూ, "బాగా నిద్రపోయావు కదూ రాత్రి" అన్నాడు చిలిపిగా చూస్తూ.

"నాకో కలవచ్చింది. అందంగా కళ్ళు మూసుకుని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంది. "ఆ కలలో" ఏం జరిగిందో తెలుసా? నేనో మహిళా మహాసభలో ఉపన్యాసం యిస్తున్నాను... ఇంట్లో స్త్రీల ప్రతిపత్తి చట్టరీత్యా రక్షింపబడాలని తీర్మానించారు." అలవోకగా చూస్తూ ఆగింది పార్వతి.

"ఓ, అంతా కలేకదా" నిట్టూర్చాడు కృష్ణమూర్తి. తక్షణం నిటారుగా నిలబడింది పార్వతి.

"అంతే తోస్తోంది. మా మహిళాసభలో యీ విషయం చర్చించి చూస్తాం; ఏదైనా కదలించవచ్చేమో!" అంటూ కృష్ణమూర్తి తల నిమిరింది.

"హతోస్మి" అనుకుని అందాకా పార్వతిని దగ్గరకి తీసుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"పిరికి మగవాళ్ళు! ఎందుకో అంత భయం" అంటూ అతని మెడక్రింద పెదవుల నాన్చింది పార్వతి.